

הנקודה היהודית של בוגי

(המשך מעמוד 57)

ליבה היה נתון לבוגי. מפסגות של אושר ללא גבול היתה נופלת למעמקים של יאוש וחרדה שמא לעולם לא יחזור אליה. בטרם הגיע סירטם הראשון למסכי ה"קולנוע, כבר הוזמנו לשחק יחדיו בסרט נוסף, השנייה הגדולה. אחרי אחת הפרידות הארוכות והמיאא-

הזוג בהפגנה

כאבי-הלב הסתיימו בנישואין

שזו שלהם נפגשו באופן מיקרי לפני התחלת ההסרטה במישרו של המפיק, והרגישו כי המשך הרומאן הוא בלתי נמנע.

שוב התחילה תקופה של צילומים ורעב מואמצת, ושבוע אחרי תחילת ה"עבודה עוב בוגי את אשתו ועבר לגור במלון בברלי-הילס. אך לא עברו שבוע ימים והוא חזר לאשתו. הוא הסביר ל"בייבי", כך נהג לקרוא לאהובתו הצעירה, כי עשה זאת כיוון שהרופא אמר לו שאשתו חלתה, והיא זקוקה לאישפוז: "אפילו כלב לא הייתי עוזב במצב כזה".

שוב תקופה של שפל בחייה של בייבי, אולם הצלחתו המרובה של סירטם הראשון הרקיעה שחקים. היא הפכה מיד לאחת הכוכבות המבוקשות בהוליווד. הכל דיברו בפה פיה החטובה, בעלת הרגליים הנפלאות. צורת ההתבוננות שלה בגברים דרך עיניים מושפלות למחצה במבט מצועף וסכסי, הפכה לנוריה: "המבט". היא הו"פיעה בשערות שבעונים רבים בכל רחבי ארצות הברית, וזכתה בתישבחות על מישחק. הישו אותה למרלין דיט-ריך, לגריטה גרבו ולשאר אלילות הבד. היא אפילו הצליחה להיות על שער של הלייף, משאת נפש של כל אח"ם בעולם. כאשר יצאה אשתו של בוגי מבית החולים, התחדשו פגישותיהם של בוגי ובייבי. הם נהגו להיפגש מפעם לפעם על ספינתו של בוגי, יום אחד כאשר היו שם נזעקה ידידה והודיעה להם כי מאין, אשתו של בוגי, בורכה לספינה. בבהלה דחף בוגי את ידידתו לשירותים של הספינה, ושם נשארה רועדת ומחזיקה בידית הדלת, עד שהודיעו לה כי אפשר לצאת. במחצית חודש ספטמבר 1944, ביום הולדתה העשרים, קיבלה זר-ששונים גדול שאליו צורף פתק: "ראו מי בת עשרים!" כאשר התגורר עדיין עם אשתו, טילפן בוגי בשעת לילה מאוחרת אל לוראן,

אחרי מריבה אלימה עם אשתו השיכורה. אחרי כמה מילים, עלתה אשתו על הקו ואמרה ללוראן: "כלבה יהודיה שכמוך, האם את חושבת שתוכלי לכבס לו את גרבי?"

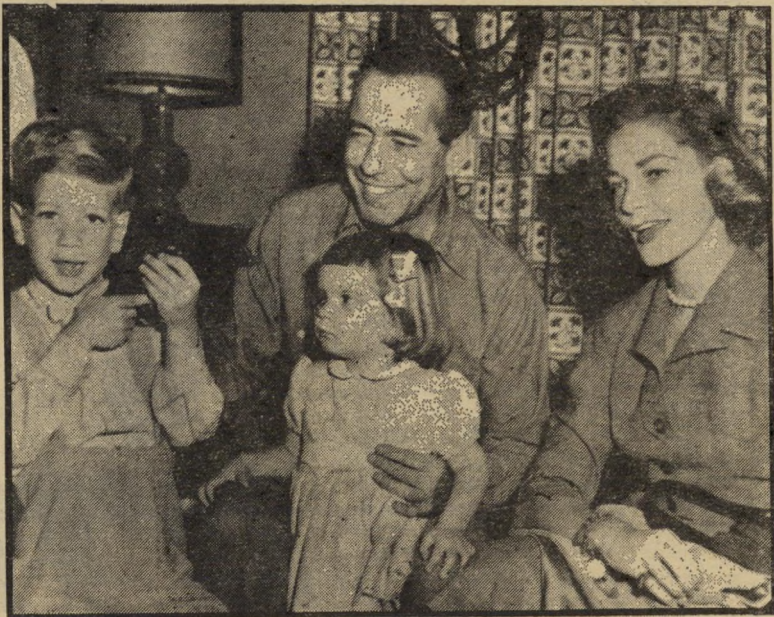
במעלית

הקטנה

כך הצירות של רומאן עם גבר נשוי עברו על בוגי ובייבי, אך לרומאן שלהם היה הפיאנדר. מאין הסכימה לבסוף לתת גט לבוגי, היא נסעה לרנו, והבטיחה להישאר שם ששה שבועות. משך הזמן הדרוש כדי להתגרש שם. בחודש מאי 1945, נישאו סוף סוף המפרי בוגארט ולוראן בקאל.

בייבי מתארת את בעלה כהיפך הגמור של הדמויות אותן גילם בסרטיו. הוא היה טוב לב, עדין ורגיש. במשך השנים נפגשה בייבי עם שתי נשותיו הראשונות של בוגי, הלן מנקן ומרי פיליפס ושתיהן סיפרו לה כי הגירושין לא היו באשמתו. לבנם הראשון קראו סטיב, על שם גיבור סירטם המשותף הראשון, ולבתם קראו לסלי, על שם לסלי הווארד.

לוראן מספרת כי חייה הנישואין שלהם

בוגארט עם לוראן, לסלי וסטיב

כוכבת מהסרט הראשון

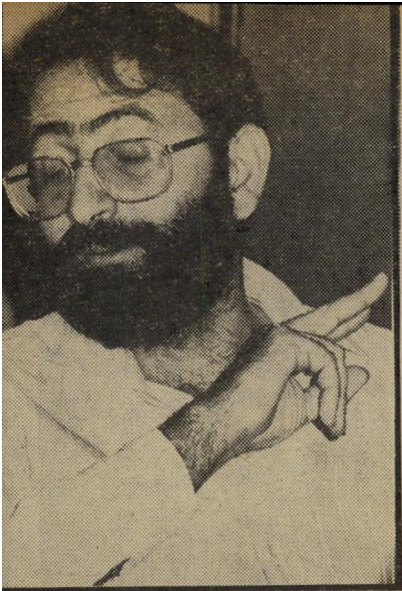
הצלחתו ביותר. אחרי תקופת הסתגלות קצרה היו הזוג המאושר ביותר בתבל. היא העניקה לבוגי את אשר מעולם לא היה לו: בית, ילדים ואשה אוהבת. לשם כך הוגיחה את הקאריירה האישית שלה. מה גם שסירטה השני לא זכה יותר בר תישבחות, והיא היתה ככוכב שביט שדעך מיד עם זריחתה.

בייבי ליוותה את בעלה בכל אשר הלך. היא נסעה איתו לנבכי אפריקה כאשר הס"ריט שם את המלכה האפריקאית, בשנת 1956. באותה תקופה הפך השיעול הקבוע של בוגי מתמיד וממושך יותר. השחקנית גריר גרסון שפגשה אותו במיסעדה, משכה אותו מיד לביקור אצל רופאה אישית. אחרי בדיקות אחדות הגיעו הרופאים ל"מסקנה כי הוא חולה בסרטן וכי עליו לעבור ניתוח מסוכן.

בחודש מאי 1956 עבר בוגי את הניתוח, ובחודש ינואר 1957 מת ממחלת הסרטן. קורות מחלתו, על כל פרטיה מתוארים בספר שלב אחר שלב. בוגי מתגלה גם במחלתו האכזרית כגבר שבגברים, הוא לא נכנע למחלה בקלות, ועד לחודשים האחרונים קיים מסורת מישפחתית וירד לשעת הקוקטיילים לסלון.

רק קטעים וזעירים בספר מדברים על יחסה של לוראן בקאל ליהדותה. היא מעולם לא הפגינה אותה, ואפילו לא היתה אמיצה מספיק כדי לספר עליה לידידים. כאשר שמעה את המפיק שלה מדבר טרה ביהודים הרעשנים לא אמרה מילה על מוצאה, והתביישה בעצמה על פחדנותה. למרות רומאן סוער שניהלה עם פרנק סינטרה, ולמרות נישואיה לגייסון רור בארדס, שחקן תיאטרון מגיריורק, שנגמרו בגרושין, נשארה לוראן בעצם "אלמנתו של בוגי".

אילנה ארזן

ראשי-מועצה כוכבה

חיים קליס

הפקידים במשרד-החינוך עמדו משה תוממים. ההוראה שהונחתה עליהם מלישכת שר-החינוך, זבולון המר, היתה חד-משמעית: להעביר כספים וציוד להתחלות החדשות. לצורך הקמת מיפעלי-הזנה לילדי המתנחלים. הפקידים ידעו כי הוראה זו עומדת בניגוד גמור לתוכנית הקיצוצים במישרד, שלפיה יוקטן תקציב מיפעלי-ההזנה ברחבי-הארץ בכדי 70 אחוזים. אולם הפקידים ידעו גם כי את הוראות השר בנוגע להתנחלויות יש למלא גם אם העולם יתהפך. זהו שיגעונו הפרטי של המר.

לפי התחזיות יביאו הקיצוצים לסגירתם של מיסעדות-הזנה בבתי-ספר רבים. פיי רושו של דבר כי אלפי תלמידים, הבאים ממישפחות מעוטות יכולת, יאבדו את האי-רוחה החמה היחידה שלהם ביום. בעוד שמיפעלי-ההזנה ביישובי המצוקה הם הי

כתבה שנייה

בסידרה על

המחרחש

באור-יהודה

ראשונים העומדים לפני סגירה, וחלקם כבר נסגרו, דואג שר-החינוך להעברת מלוא האמצעים להתנחלויות העשירות.

הפיתרון הקל

סגירת המיפעל

אנשי מחלקת האושים (אספקה ושיירות משקים) וההזנה במישרד-החינוך, האחראים על מיפעלי-ההזנה ברחבי הארץ, לא הודאגו מן הפגיעה בתלמידים ביישובי המצוקה. הבעיה שעמדה בראש דאגותיהם היתה כיצד לגייס את הכספים והציוד להתנחלויות של המר. את הבעיה פתר ראש המחלקה, אריה ליברגל, שבמוחו עלה רעיון מיוחד במינו.

בביקורת שערכה מחלקתו של ליברגל על אופן ניהול ההזנה באור-יהודה, נתגלו ליקויים חמורים, שמקורם במועצת אור-יהודה, המארגנת את מיפעלי-ההזנה המרומי. בין השאר הסתבר כי כספים רבים מבוזבזים לריק, וכי חלק מן האוכל המבור של במיטבח מרכזי, כלל אינו מגיע לתלי-מידים בבתי-הספר, אלא מוצא את דרכו לגורמים שלא נועדו לקבלו.

בעקבות גילוי זה הודיעה מחלקת ה"אושים", אשר מתקציבה מממן חלקה הגדול של המיפעל, למועצת אור-יהודה, כי לפניה שתי אפשרויות: או להעלות את מיפעלי-ההזנה במקום על דרך-המלך ולתקן את הליקויים, או לסגור את המיפעל כליל. אולם אנשיו של ליברגל לא פירסמו את תוצאות הבדיקה באור-יהודה ולא דאגו

לוראן באקאד ביום

עדיין "אלמנתו של בוגי"